

ČERVEN 2017

Časopis studentů
Gymnázia a SOŠZE Vyškov

Šach

Obsah

Dění na škole

- 4 Studying abroad? Yes, please!
- 5 Maturita jako stres roku? Ne pro všechny!
- 6 Partnerské školy II.
- 7 Poznávací zájezd do Anglie
- 8 Vyškovští běhají srdcem

Na slovíčko

- 8 „Kdo neriskuje, ten se nikam neposouvá.“
- 9 O T-klubu a zájmu mladých o knihy s Ivanou Šrámkovou

Kultura

- 10 Divadlo žije
- 10 Téma šikany dobývá seriálový svět

Dění ve světě

- 11 Politika? Nezájem!

Z šuplíku

- 12 Je to nenávratný konec?
- 13 Andělé mezi námi
- 14 Do víru poezie

Milí čtenáři a čtenářky,

s radostí Vám představuji poslední číslo letošního školního roku, které jsme pro Vás připravili. Školní rok utekl jako voda a už za pár týdnů na všechny studenty, učitele i další zaměstnance školy čekají vysněné prázdniny. Ti šťastní, kteří úspěšně složili maturitní zkoušku, už mají nějakou dobu vystaráno a užívají si zaslouženého odpočinku (věnuje se jim jeden z článků, ve kterém jsme si posvětili na jejich přípravu ke zkoušce dospělosti), zatímco nám ostatním nezbyvá než ještě chvíli vydržet. Abychom Vám to odškrtávání dnů v kalendáři alespoň trochu osvěžili, rozhodli jsme se velkou část tohoto čísla věnovat právě prázdninové tematice, proto věříme, že Vás připravené články zaujmou a snad i navnadí na příští dva měsíce.

Hlavním článkem je tentokrát stručné shrnutí toho, jak vypadá studium ve Velké Británii. Právě tato země se těší velké oblibě českých studentů a naše gymnázium není výjimkou, proto jsme pro Vás shrnuli celý proces přijímacího řízení na britské univerzity. Doufáme, že některé z Vás článek inspiruje a dodá Vám kuráž a budete následovat některé z absolventů při jejich cestě za hranice naší malé republiky. Británie však zdaleka není jedinou zemí, kde se vyplatí studovat. Na další z oblíbených studentských destinací se můžete těšit v příštích vydáních časopisu Šach, z nichž první na Vás čeká již v říjnu.

I ti studenti, kteří nemají v plánu studovat na univerzitě v Británii, však mohli tuto zemi v pozici studenta navštívit, a to při poznávacím zájezdu, který naše škola pořádala. O zážitky, pocity a dojmy formou deníkových zápisů se s Vámi podělí jedna z účastnic zájezdu. Tak jak jsme slíbili v minulém čísle, budete mít nyní také možnost poznat zbylé čtyři partnerské školy, které se nachází na Slovensku, v Rusku a ve Španělsku. Za hranice Česka však valná většina z nás nejezdí za studiem, nýbrž zrelaxovat a poznávat nové krajiny a kultury. O tom a o spoustě dalších zajímavostí jsme si popovídali s Mgr. Petrem Kudličkou, který se netají tím, že cestuje hodně a rád.

Ačkoliv prázdniny trvají dva měsíce, což je pětina celého školního roku, všem nám zřejmě uběhnou až příliš rychle. Již začátkem podzimu čekají všechny občany České republiky parlamentní volby a valná většina studentů třetích a čtvrtých ročníků bude mít příležitost poprvé nechat svůj hlas být skutečně slyšet. Podle loňského průzkumu se však většina mladých lidí o politiku vůbec nezajímá a k volbám ani nechodí, případně přebírají volební preference svých rodičů. Problematice nezájmu o politiku a veřejné dění a možnému způsobu, jak tento bezesporu podstatný problém vyřešit, jsme taktéž věnovali několik řádek v červnovém čísle a pevně věříme, že alespoň částečně pomůžeme přispět k větší informovanosti a osvětě.

Kromě zmíněných článků na Vás čeká spousta dalších příspěvků o proběhlých akcích z oblasti sportu i kultury, a proto již nebudu déle zdržovat. Závěrem nezbyvá než poděkovat za přízeň, rozloučit se s Vámi a popřát Vám prázdniny plné pohody a odpočinku. Znovu se uvidíme opět v říjnu.

Příjemné čtení Vám za celou redakci přeje

Veronika Tupá,
šéfredaktorka časopisu Šach

Šéfredaktor:

Veronika Tupá

Zástupce šéfredaktora:

Jaroslav Horáček

Redaktoři:

Jana Banášová

Tereza Bednářová

Kateřina Čechová

Adéla Metelková

Kateřina Studničná

Renáta Zmidlochová

Ilustrace:

Karolína Hájková

Dominika Švecová

Jana Banášová

Web a design:

Jaroslav Horáček

Správci sociálních sítí:

Tereza Bednářová

Kateřina Studničná

Pedagogický vedoucí:

Mgr. Věra Kubaláková

Šach, časopis studentů Gymnázia a SOŠZE

Vyškov

Web: www.gykovy.cz/sach

E-mail: sach@gykovy.cz

Facebook: Časopis Šach

Periodicita: 4 čísla ročně

Časopis je vydáván pod záštitou Gymnázia a SOŠZE Vyškov a Spolku Gymnázia a SOŠZE Vyškov.

Studying abroad? Yes, please!

Tereza Bednářová

Studium v zahraničí je samo o sobě velkou výzvou, kterou nemusí přijmout (a co je důležitější - zvládnout) každý. Chce to samozřejmě velkou dávku odvahy a odhodlání, protože tam venku, za hranicemi naší země, nás čeká jiný svět. A nejde jen o odlišné učební plány, ale také styl života a mentalitu lidí. Každá země má na své studenty jiné nároky.

Spousta studentů volí země Evropské unie, protože toto studium nabízí řadu výhod, ke kterým by se v jiných zemích asi těžko dostali. Najdou se ale i takoví, kteří smýšlí zcela jinak. Někteří už v duchu vidí svůj vlastní americký sen, jiní by se rádi podívali do Austrálie. Možností je v dnešní době opravdu mnoho, jde jen o to, vybrat tu správnou.

Ne každý má povahu na to, vyrazit do světa a strávit tam několik let na studiích. Na druhou stranu vám může zahraniční škola dát něco, co tuzemská nedokáže. Jestli jste natolik ambiciózní, že vám české vysoké školy nestačí, tento článek je přesně pro vás.

Jelikož existuje tolik škol, že bychom u mluvení o všech strávili mládí, rozhodla jsem si vzít pod drobnohled zemi, do které míří asi nejvíce studentů - *Británii*.

Británie

Studium v Británii patří ke světové špičce, což ostatně potvrzuje žebříček nejprestižnějších světových škol *QS World University Rankings®* z minulého roku, ve kterém se *University of Cambridge* umístila na bramborovém místě a *Oxfordská univerzita* (jako druhá nejlepší v Anglii) zaostala jen o dvě příčky. Dále je také nutné zmínit *UCL - University College London* (7.), *Imperial College London* (9.) a *The University of Edinburgh* (19.).

Jak již bylo zmíněno, systém vzdělávání v Británii je v mnoha ohledech odlišný od toho v České republice.

Výhodou může pro některé být fakt, že v Británii existuje tzv. nultý ročník (*foundation*). Princip spočívá v tom, že pokud vaše akademické znalosti nebo úroveň angličtiny nespĺňuje požadavky dané univerzity, jde nastoupit právě do tohoto ročníku, kde si všechny nedostatky doplníte a poté můžete začít studovat. Další výhodou je, že případná studentská půjčka tento ročník pokryje bez nároku na zvláštní doplatky. Přihlášku do nultého ročníku můžete podat kdykoliv během roku až do srpna, takže není potřeba kontrolovat termíny a stresovat se.

Přihláška

Přihlášky na britské školy se podávají ještě před maturitou přes systém *UCAS*,

který slučuje všechny instituce v Británii. Je nutné doložit známky z deváté třídy a *predicted grades*, tj. předpokládané známky z maturity. Také jsou potřeba zkoušky z angličtiny, pokud jste nestudovali v „anglicky mluvícím prostředí“. Uznávají se především *IELTS*, *Advanced Cambridge Certificate* a *TOEFL*. Dalším kritériem je také dobré doporučení od učitele ze střední školy, nejlépe, když umí anglicky. Právě tento učitel vám totiž potvrdí předpokládané známky.

Británie definuje tři termíny odevzdání přihlášek:

-15. října - medicína, zubní lékařství, veterinární lékařství

-15. ledna - všechny ostatní obory, vyjma umění a designu

-24. března - umění a design

Kdybyste z jakéhokoli důvodu nestihli odevzdat přihlášku, stále je možné se na školu dostat, to závisí zcela na dané instituci, nebo zdali ještě mají místo. Nedá

je na všech školách stejné, činí 9 000 liber ročně (cca 280 000 Kč), magisterský stupeň závisí na konkrétní škole, spodní hranice je 4 000 liber ročně (cca 124 000 Kč), přičemž horní hranice není stanovena.

Pro občany EU představuje velkou výhodou půjčka na pokrytí jak bakalářského, tak i magisterského studia. Protože školné je drahé i pro většinu Britů, využívá tuto půjčku převážná většina studentů. Půjčka na bakalářské studium představuje plnou výši školného - 9 000 liber, magisterské studium poskytuje 10 000 liber. Výši si volí každý sám, pokud je školné levnější než 10 000 liber, dá se zbývající částka využít na pokrytí nákladů na ubytování nebo jídlo.

Půjčku začínáte splácet až po dosažení stanovené výše hrubého měsíčního platu, pro akademický rok 2016/17 jde o částku cca 42 000 Kč/měs., přičemž částka je pro každý stát jiná a každý rok se reviduje. Splácí se každý měsíc 9 % z příjmu nad tento limit pro bakalářské studium, magisterské studium má splátku nižší, tj. 6 %.

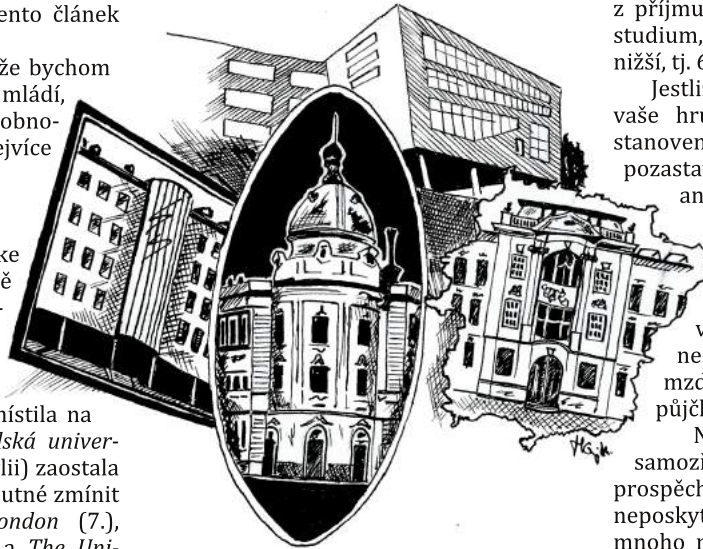
Jestliže někdy dojde k situaci, kdy vaše hrubá měsíční mzda klesne pod stanovenou výši, splácení půjčky se pozastaví. Po třiceti letech se půjčka anulují, což znamená, že jakýkoli nesplacený pozůstatek zmizí. Splácení půjčky se opět obnoví, až když vaše hrubá měsíční mzda znovu dosáhne stanovené výše. Pokud za celý život nedosáhnete stanovené výše hrubé mzdy, nevznikne vám povinnost tuto půjčku splácet.

Na svou vysněnou školu se samozřejmě můžete dostat také přes prospěchové stipendium, které ovšem neposkytují všechny školy. Existuje také mnoho nadací a ty pomáhají studentům z České republiky studovat školu, kterou chtějí, i přes problémy s financemi. Pokud vás zajímají podrobnosti, podívejte se na internetové stránky například *Nadace Zdeňka Bakaly*, *The Kellener Family Foundation* nebo *Open Society Fund Praha*.

Další plus je, že pro občany EU je legální si během studií přivydělávat, což pokryje náklady na ubytování a další základní potřeby. Spousta studentů si přivydělává například v restauracích nebo kavárnách, což je koneckonců naprosto běžné i u nás.

Ubytování

Možností ubytování je v Británii mnoho. Pokud hledáte privátní ubytování, nejlepší jsou samozřejmě sociální sítě nebo internetové portály. Dobrou možnost představují facebookové skupiny, kde se přímo domluvíte s někým, kdo

se na to však spoléhat, takže je ve všech směrech lepší odevzdat přihlášku včas.

V neposlední řadě potřebujete také „*personal statement*“, který je občas důležitější než známky. Podle něj se často rozhoduje, který uchazeč bude upřednostněn před těmi se stejnými známkami. Britské školy se zajímají o jakékoli mimoškolní aktivity - koníčky, brigády, kurzy, dobrovolnictví, soutěže nebo olympiády, které vám mohou výrazně pomoci dostat se třeba i na ty nejprestižnější univerzity. Nejdůležitější jsou však samozřejmě maturitní známky, na které se klade největší zřetel. Protože jestliže dosáhnete *predicted grades* a splňujete všechny požadavky, jste přijati na vybranou školu.

Školné

Musíte brát v potaz, že studium v Británii patří k nejkvalitnějším, takže školné nebude nic levného. Bakalářské studium

hledá spolubydlícího, nebo s člověkem, který nabízí pronájem bytu nebo pokoje. Dalším portálem s nabídkou na spolu-bydlení je například Easyroomate.

Téměř každá vysoká škola v Británii nabízí ubytování na koleji, které je ale poněkud dražší než privátní ubytování, nabízí ale jistotu vybavené kuchyně a pokoje. Toto ubytování však záleží individuálně na každé škole zvláště, je proto dobré podívat se, co poskytuje, přímo na stránkách instituce.

Alternativním řešením je Couchsurfing. Zde lidé bydlící přímo v Británii nabízí ubytování úplně zdarma na pár dní, takže můžete stále bydlení hledat přímo na místě, a ušetřit to dost peněz. Podobnou službu nabízí i Airbnb, ovšem s malým příplatkem.

Studium

Bakalářské (undergraduate study)

První fází je v Británii stejně jako u nás bakalářské studium, trvající nejčastěji tři roky, náročnější, například lékařské obory, čtyři, ale i pět let. Po absolvování je udělen titul Bachelor (B), po kterém je možné navázat na magisterské studium, což ovšem nemusí být pravidlem, protože ihned po ukončení bakaláře lze začít okamžitě pracovat ve vystudovaném oboru. Až 75 % absolventů bakaláře získá v Británii po ukončení studia práci na plný úvazek.

Bakalářské studium umožňuje využít vycestování na Erasmus na studijní stáže kamkoliv po celém světě, samozřejmě podle toho, jaké země daná škola nabízí.

Magisterské (postgraduate study)

Toto studium trvá pouze jeden rok, na rozdíl od magisterského studia v ČR a dělí se na dva typy:

taught masters – tento typ studia je zpravidla o teoretickém vzdělání, jak je tomu i u nás

research masters – soustředí se na výzkumnou část vzdělání, z velké části postavený na výzkumu

Po dostudování získá práci na plný úvazek 86 % absolventů magisterského studia.

Doufám, že jsem vám ukázala další možnost vysokoškolského studia a osvětlila vám, jak to ve Velké Británii chodí. V příštím čísle se můžete těšit na další zemi, kde můžete uskutečnit své sny.

Maturita jako stres roku? Ne pro všechny!

Adéla Metelková

Někdo má doplňkovky, někdo rovnou maturitu. Strašák, se kterým učitelé rádi podmiňují plnění nejrůznějších úkolů, se pro někoho stává skutečností, pro někoho se proměnil v pohodlné maturitní volno.

Maturant 2017 spoléhá na svatáka

Většina studentů v mém okolí řádně dopředu. U letošních maturantů mi ovšem přišlo, jako by byli z jiného vesmíru. Většina z nich totiž nemyslela na ranou přípravu, například začít číst maturitní četbu včas. Nemysleli na to, že jedna maturitní otázka nezabere A4 jako projekt do angličtiny, nýbrž klidně šest stránek a to jsme u jedné otázky! Hádejte, kolik jich je celkem? Ano, hodně. Nemluvě o tom, že u ústní maturity vám tahák bude k ničemu.

Maturita

Maturanty, jak tomu bývá každý rok, čeká společná a profilová část maturitní zkoušky. Ve společné části na každého čekají dvě povinné zkoušky z českého jazyka a literatury a z cizího jazyka nebo matematiky. Profilová část se skládá ze dvou povinných zkoušek, které si každý vybere sám.

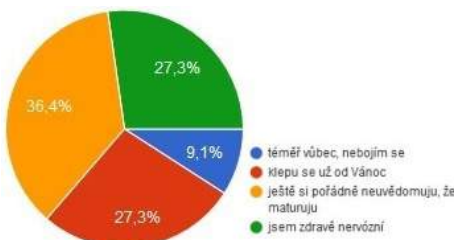
Ačkoliv jsem čekala, že v lednu budou všichni v horlivých přípravách na zkoušky, nažhavení bylo na bodu mrazu a stres jakbysmet. Alespoň, že měli koupené otázky.

Termíny maturitních zkoušek

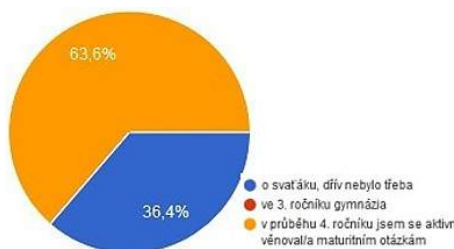
Maturitní zkoušky probíhaly v týdnu od 2. 5. a poté v týdnu od 22. 5. 2017. Pro nás to prozatím znamená již zmíněné

maturitní volno, nebo alespoň zkrácené vyučování a exkurze.

Jak moc jsi z maturitní zkoušky vynerovaný?

Kdy ses začal/a učit na maturitu?

Jak překonat stres

A já si pořád říkám, proč se tak nervuju s dílčími písečkami, když má někdo na háku celou maturitu. Jak předejít stresu z maturity? Jestli to vůbec jde. Strach a stres je velice individuální záležitost, jak můžete vidět z výsledků ankety. U takto životních událostí, jako je maturita, bych ale předpokládala, že výsledky budou jednoznačné.

S blížícím se termínem se míra stresu logicky zvětšuje. S odbouráním stresu si mnozí poradí pomocí běhu, jógy, pátečních akcí, kouření cigaret nebo také pitím litrů kávy na zahnání únavy či sklenkou vína na spaní. To vše za vidinou toho, že

více času věnovaného učení vás uklidní. Ale pozor! Kombinace kávy a alkoholu přispívá k depresím a podrážděnosti. Raději vyměňte vše za bylinky a nebojte se zapojit rodinu. Kdo jiný by měl mít hned po vás takový zájem na vaší maturitě?

Pět minut do konce aneb slohové práce

Až za týden, až zítra, od pondělí, tak až o svatáku, tak až den před a... maturita. Je to snad tím počasím, nebo si lidé za každou cenu snaží najít každý rok nějaký problém na zadání u maturitních zkoušek? Jak tomu bývá, na řadu první přišly slohovky. A tak sotva co se maturanti otočili na střevisci doma s horlivým líčením, jak úděsné to bylo, akční maminky novinářky už vesele ťukaly do kláves na svých noteboocích, aby z toho něco měl i okolní svět. To víte, provalí se to rychle. Na internetu je ne jeden článek o stížnostech, co to zase bylo za témata!! A taky ne jeden komentář typu „Co si stěžujete? Co byste chtěli?“ ... „A ty mi tady nic neříkej, jo? Za nás to bylo úplně stejný“. Takže ve výsledku vzniknou dva odlišné tábory, které se spolu přestanou hádat možná v půlce prázdnin, když brzo.

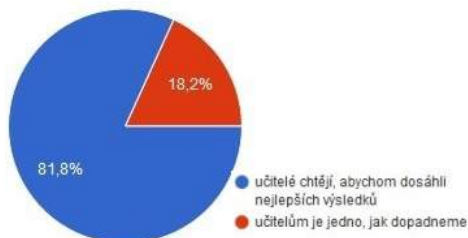
Desetitisíce žáků si osudné útery přečetlo témata slohových prací, o která se s vámi podělím i já.

1. Žena zkoušená osudem
2. Existence lidstva ohrožena
3. Nudný účetní a jiné stereotypy
4. Obraz Josefa Lady
5. Prokrastinace - nová metla lidstva
6. České národní obrození
7. Zlo s dětskou tváří
8. Nepovedená léčba
9. Návrh na přejmenování náměstí
10. Zahájení vodácké sezony

Inu, co dodat. Osobně bych volila téma 1 nebo 6. A teď z celého srdce děkuji Bohu za pana učitele Tvrďocha, který s námi probíral národní obrození jako zásadní období v dějinách spisovného jazyka českého. Děkuji, děkuji. Myslím si, že si každý mohl najít alespoň jedno téma, na které by byl schopen vytvořit něco čitelného, co má hlavu a patu.

Další takový bombonek maturitních témat je třeba „přejmenování náměstí“. To mi přijde trochu zcestné, protože jak na návrhu na přejmenování náměstí maturant ukáže, co v něm doopravdy je? Doufám, že město Žamberk je spokojeno, že se jeho náměstí zmiňuje v maturitních tématech, ale děkujeme, nemáme tu potřebu se podílet na přejmenování vašeho náměstí. Kde ale člověk skutečně ukáže své dovednosti je kupříkladu článek s prvky fejetonu. Stereotypy jsou v dnešní době velmi řešené téma.

Pomáhají učitelé maturantům?

Kolik času strávíš denně nad otázkami?

Pomoc učitelů je zajisté jednou z největších. Často si ale začínáme jejich dobrovolné aktivity uvědomovat až ke konci. Je třeba na přípravu k maturitě dbát už při volbě seminářů. Mnozí zastávají názor, že ve třetáku se ještě nic nestane, když si zvolíte špatně. Ale to není přeci pravda. Tato volba mi přijde naopak zásadní. Jednalo by se o rok ztraceného času, kdy jste se mohli věnovat předmětu, ze kterého budete maturovat.

To nejlepší na konec!

Především bych chtěla vypichnet do popředí třídu Oktávu A. Tato třída totiž prokázala největší schopnost projít maturitní branou do světa vysokých škol. Maturitní zkoušku v této třídě zdolali všichni.

Co se týče ostatního, nejvíce pokulhávala matematika (společná část), která se

nepodařila 4 studentům. S didaktickým testem si neporadil jeden jediný student, stejně jako s ústní zkouškou z angličtiny, která zbývá jednomu studentovi. I u profilové části se studenti zapotili. Nepodařil se 1 dějepis a 1 němčina.

Letos bojovalo 94 maturantů, z čehož 37 s vyznamenáním. A dokonce! 14 studentů se samými výbornými.

Co může maturanty potěšit, tak i sama paní zástupkyně konstatovala: „Celkově v porovnání s prospěchem během studia bych řekla, že maturity dopadly nad očekávání dobře.“

Vy, budoucí maturanti, chopte se proto iniciativy a pořádně se připravte. Budete to mít jednodušší. A to mi věřte.

Partnerské školy II.

Kateřina Studničná

V minulém vydání našeho časopisu jsme věnovali pozornost čtyřem našim partnerským školám (japonské Hiroshima University High School, německému Gymnáziu Döbeln a Gymnáziu Karlsbad a rakouské Handelsakademie v Linci). V tomto díle se zaměříme na čtyři zbývající a to slovenské Gymnázium Pavla Horova Michalovce a Střední zdravotnickou školu Zvolen, španělskou Střední školu IES Broch i Llop a Moskevskou střední školu.

Gymnázium Pavla Horova Michalovce patří k nejstarším a v současnosti i největším gymnáziím na Slovensku. Studenti této školy si mohou vybrat jedno ze čtyř zaměření studia. Jedná se o obory Všeobecné zaměření, Informatika, Tělesná výchova a Cizí jazyky. Na Slovensko se pravidelně pořádají zájezdy zaměřené na historii a i slovenští studenti jezdí k nám a účastní se i rekonstrukcí napoleonských bitev.

Středná zdravotnická škola Zvolen má s vyškovským gymnáziem také několik projektů. V minulých letech byli Zvolenští studenti ve Vyškově i naši žáci ve Zvolenu. Cílem pobytů bylo především načerpat

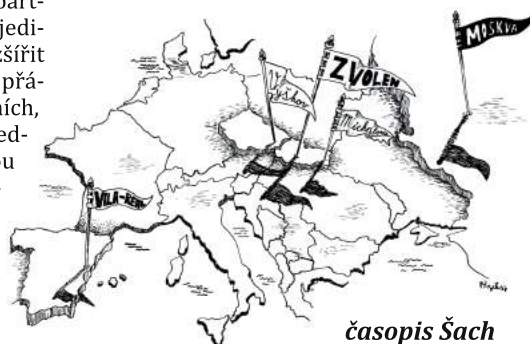
vzájemně zkušenosti z rozlišných zdravotnických prostředí a poznávat partnerská města a jejich okolí.

Střední škola IES Broch i Llop se nachází v městě Vila-real na východě Španělska. V současné době probíhají mezi školami výměnné pobyty, kdy španělští studenti stráví týden v České republice (Brno, Valtice, Vyškov) a následně čeští studenti týden ve Španělsku. Cílem je samozřejmě zdokonalení jazykových schopností a seznámení s životem ve Španělsku.

S moskevskou střední školou naše gymnázium spolupracuje na mezinárodním projektu Dialog kultur, jehož cílem je obohatit žáky i učitele z obou škol v oblasti ruského a českého jazyka, dále pak například historie, informatiky a výtvarné výchovy. V Díky spolupráci s partnerskými školami, mají naši studenti jedinečnou příležitost nejen celkově si rozšířit obzory a třeba i navázat dlouholetá přátelství, ale i dozvědět se o jiných zemích, kulturách a rozvíjet své jazykové dovednosti. To může stát neocenitelnou zkušeností, která se bude hodit v budoucím studiu i pracovním životě. V rámci tohoto projektu se konaly

videokonference se zaměřením například na literaturu, hudbu atd., nebo se v hodinách ruštiny zpracovaly plakáty na téma některého z významných českých osobností a ty byly následně poslány do Moskvy, kde je studenti hodnotili a naopak z Moskvy byly výtvořeny poslány k nám. A v příštím školním roce se můžeme těšit na jejich návštěvu u nás.

Díky spolupráci s partnerskými školami, mají naši studenti jedinečnou příležitost nejen celkově si rozšířit obzory a třeba i navázat dlouholetá přátelství, ale i dozvědět se o jiných zemích, kulturách a rozvíjet své jazykové dovednosti. To může stát neocenitelnou zkušeností, která se bude hodit v budoucím studiu i pracovním životě.

Poznávací zájezd do Anglie

Kateřina Studničná

Poznávací zájezd do Velké Británie je pro mě osobně jedna z nejlepších akcí, které se jako studentka vyškovského gymnázia můžu zúčastnit. Tento rok jsem měla tu možnost jet už podruhé a ráda bych se s vámi podělila o některé mé zážitky.

1. den

16:59

Bože! Cestování autobusem je taková nuda! Šest hodin v autobusu a to jsme pořád v České republice (co by to taky bylo za výpravu bez zácpy na D1). Celou dobu akorát sedím a koukám do knížky. Ještěže mám s sebou powerbanku a čtečku.

19:59

Jsme v Německu a pěkně se nám ochladilo. Naštěstí už jsem celkem unavená, tak snad usnu a probudím se až v Anglii.

2. den

8:34

Cesta trajektem proběhla hladce. I když máme v plánu navštívit v rámci pobytu několik významných pamětihodností, pro mě bývá jedním z největších zážitků právě cesta trajektem. Mám ráda ten pocit houpání, když jsou velké vlny. Navíc se tu setkává mnoho turistů z různých částí světa ať už Češi, Francouzi, Rusové nebo třeba Japonci. A abych pravdu řekla, nám Čechům se málo kdy poštěstí jet tak obrovskou lodí.

První co z Anglie uvidí každý turista, jsou Bílé útesy doverské, které své jméno získaly díky barvě vápence, ze kterého jsou převážně tvořeny. Řidič našeho autobusu se hned při výjezdu z trajektu zařadil na levou stranu. To pro mě byl trochu zvláštní pocit a chvíli mi trvalo, než jsem si na to zvykla.

20:01

Naše cesta pokračovala do Brightonu. Viděli jsme SeaLifeCentre a The Royal Pavlion, což je takový malý zámek, který je plný místností, kde se mísí styly z celé Asie. Ted' už vyrážíme směr Oxford, kde budeme ubytovaní v rodinách. Vzhledem ke zpoždění, které jsme měli po cestě do Anglie, přijedeme až kolem desáté. Jsem z toho celkem nervózní. Člověk nikdy neví, kam se dostane.

3. den

8:25

Jako vždy jsem zbytečně vyšilovala. Bydlím spolu se dvěma kamarádkami v malém domečku na okraji Oxordu. Ač nerada, přiznávám, že když si nás večer přijela vyzvednout muslimka, byla jsem trochu nervózní. Ale celá rodina je velmi milá. Vzhledem k našemu pozdnímu

příjezdu jsme si moc nepopovídali, ale myslím, že budeme mít dost času si to vynahradiť.

Z dnešku mám dobrý pocit. Možná je to proto, že dneska se budeme toulat po Oxfordu. Panuje tady skvělá atmosféra. Studenti, historické budovy, dokonce i počasí nám vyšlo.

8:39

Nééé. Začíná se zatahovat a je mnohem chladněji. No jo, typické anglické počasí.

17:45

Dneska jsme měli ještě na programu Windsor Castle, ale konala se tam nějaká zahradní slavnost královské rodiny, a tak bylo zavřeno. Mě osobně to ani tolik nevadí, protože jsem tento hrad už navštívila při svém prvním pobytu, takže se vydáváme procházet uličkami města. Hurá!

4. den

18:30

Tak dneska jsme byli u Stonehenge. Stonehenge stojí na planinách, kde hrozně fouká vítr, ale mám pocit, že to tomu dodává takovou mystickou atmosféru. Naší další zastávkou byl Winchester s prohlídkou nádherné katedrály.

5. den

7:36

Dneska jedeme do Bath. Tam se těším asi ze všech zastávek nejvíc.

15:28

Ve středu města jsou římské lázně z prvního století našeho letopočtu a hned vedle nich se tyčí vysoká katedrála, která v dopoledních hodinách vrhá stín na malé náměstíčko, kde se střídají pouliční umělci. Nejsou tu žádné výškové budovy, které by kazily historický ráz města. Prostě krása!

6. den

6:20

A je to tady. Poslední den v Anglii. Ráno jsme se rozloučili s naší hostitelskou rodinou a hurá do Londýna.

21:01

Už sedím v autobusu. Čas, který jsme strávili v Londýně, byl až příliš krátký. Stihli jsme udělat takové klasické turistické kolečko po všech nejvýznamnějších stavbách, jako jsou London Eye, Big Ben, Buckingham Palace, Tower Bidge. Jen škoda, že nebylo víc času na rozchody. Ráda bych si prošla alespoň část Londýna sama. Samotnou mě překvapilo, jak mě zaujalo mu-

zeum války, kde jsme byli hned ráno. I když se o válečné období nijak zvláště nezajímám, prohlídka se mi hrozně líbila.

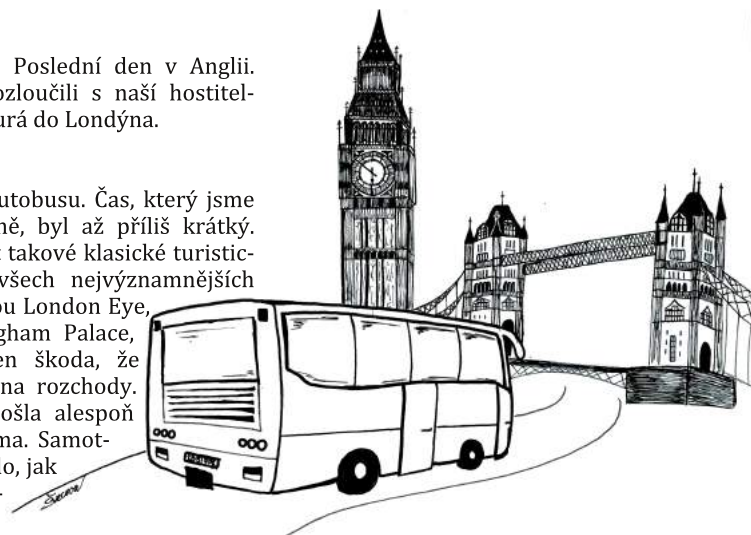
7. den

14:52

Cesta je samozřejmě opět příšerná, ale co se dá dělat. Do Vyškova se máme vrátit kolem šesté hodiny večer, ale ještě předtím bych ráda shrnula celý týden. Jak už jsem psala na začátku týdne, na tento zájezd jsem se moc těšila a musím říct, že absolutně splnil má očekávání. Navštívili jsme významné pamětihodnosti, nasávali atmosféru ať už historického města Bath, tak moderního Londýna. Navíc, ať už jsme chtěli nebo ne, byli jsme odkázáni na své jazykové dovednosti, takže se vracím s dobrým pocitem, že teoretickou přípravu ve škole dokážu uplatnit i v praxi.

London Eye | Foto: Kateřina Studničná

Vyškovští běhají srdcem

Jana Banášová

Běh srdcem se u nás na gymnáziu stává již každoroční tradicí. Letos proběhl už čtvrtý ročník, kterého se zúčastnili nejen studenti, pro které bylo (nejen), ale i určitou motivací omluvení ze školy, ale i učitelé, sponzoři, Vyškované a kdokoli, kdo chtěl jakkoli přispět. Jedná se o charitativní běh pro Nadační fond dětské onkologie Krtek při Fakultní dětské nemocnici Brno-Černá Pole. Pomocí nemocným dětem a zároveň zhubnout nějaké to deko, kdo by toho nechtěl být součástí, že?

Štafeta pořádaná pod záštitou Vyškova i Gymnázia a SOŠZE Vyškov se nechala inspirovat partnerským městem Döbeln a naší partnerskou školou Lessing-Gymnasium Döbeln. Döbelnští běhali zároveň s námi, jen o pár stovek kilometrů vedle, ve svém městě, kde se pořádal 17. ročník „Lauf mit Herz“.

Lidé se začali scházet před atletickým stadionem kolem čtvrté hodiny odpoledne. Tříčlenná družstva se zapsala a přispěla libovolnou částkou. Každý obdržel číslo svého týmu a účastnický list, navíc pití a svačinu zdarma, a šlo se běhat. Výstřel ze startovní pistole zazněl v pátek 5. května v 17 hodin. První běžci 81 týmů na značkách, všichni připraveni se zmordovat pro dobrou věc. A tak začala štafeta. O hodinu později dobíhali po oválu určení, ale šťastní běžci k slavnostnímu ukončení akce.

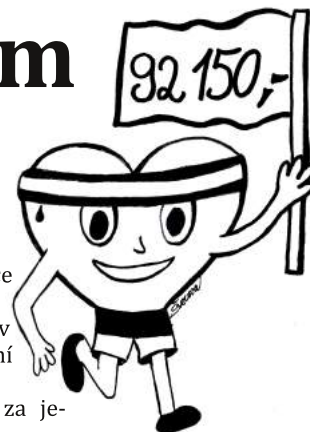
Odměněny byly týmy, které naběhaly nejvíce koleček, a to dary od města Vyškova. Absolutními vítězi se stali členové týmu Vodovody a kanalizace. Respekt si zajisté zaslouží pan učitel Petr Klement, který se během akce ani jedinkrát nezastavil.

Chtěli bychom tímto poděkovat kaž-

doročnímu sponzoru akce Nadace Tři brány Vyškov za občerstvení pro všechny závodníky a za jejich tým.

Těší nás, že každým rokem darujeme čím dál tím víc peněz. Zatímco v roce 2015 to bylo 46 750 Kč, loni už 60 300 Kč. Letošní konečný výtěžek činí nádherných 92 150 Kč a každá koruna je plně věnována Krtkovi.

Doufám, že všichni zúčastnění jsou na sebe hrdí. Udělali jsme dobrou věc, pro sebe i pro ostatní. A kdo to letos nestihl, snad dostane možnost příští rok.

„Kdo neriskuje, ten se nikam neposouvá.“

Jaroslav Horáček

Jak jsme se již přesvědčili v minulém čísle, učitelé o prázdninách opravdu nesedí za stolem a nepřipravují písemné práce, ani netrénují před zrcadlem svoje výklady. Často jsou to lidé zcestovalí a o světě nevědí pouze z knih. Jedním z nich je i učitel matematiky a zeměpisu Mgr. Petr Kudlička, který na cesty vyráží pravidelně a jehož cílové destinace jsou většinou rozvojové země. Mimo jiné navštívil Gruzii, Ukrajinu či Bulharsko. Jaká další místa procestoval a které jídlo ho zaskočilo?

Co se vám na cestování líbí a co vám „přináší“?

Baví mě poznávat nové lidi a kraje, získávat nové zkušenosti a pohled na svět. Rád cestuji na místa, která nejsou ve vyspělé Evropě, ale jsou rozvojovější a do budoucna se budou měnit. Moje zkušenost je taková, že čím je to chudší oblast, tím jsou lidé vřelejší a to cestování skutečnější.

Co je potřeba zařídit před každou cestou? Jak dlouho se připravujete?

Většinou se snažíme vycestovat tak na 14 dní a déle. Často je to totiž dál, a když člověk dá peníze za letenku, tak letět tam a hned zpátky je hloupost. Takže si vždycky vytipujeme několik míst, která nás zajímají, a sledujeme ceny letenek.

V okamžiku, kdy se objeví rozumná cena, je koupíme. Až poté se odvíjí další věci – například co chceme vidět. Samozřejmě v první řadě se řeší, zda je potřeba vízum a očkování.

Máte nějaké zajímavé zážitky z cest?

Jeden ze zajímavých zážitků mám z Gruzie, kde jsme se pohybovali na Kavkazu a přicházeli jsme k hraniční oblasti mezi Gruzii a Ruskem. Do té oblasti jsme museli mít povolení. Bylo pro mě překvapující, že tam kdesi v horách člověk znal Českou republiku, naše sportovce – například Pavla Nedvěda a Jaromíra Jágra; a dokonce i Václava Havla. Ale co mě úplně nejvíc překvapilo, že znal i Jana Husa. Gruzie byla hodně zajímavá. Když jsme byli v horách a potřebovali jsme se dostat do civilizace, abychom stihli letadlo, úplně nezištně nás vzali pracovníci jedné telekomunikační společnosti do hlavního města. Vyřídili nám jízdenky na vlak, pozvali nás na večeři a povíдали si s námi. Vlastně s jedním z nich si dodneška voláme. Jednou až dvakrát do roka zavolají a bavíme se o tom, co se událo a tak. Oni to berou za obrovskou čest, že jsme si vybrali Gruzii a že my kdesi z vyspělé Evropy se zajímáme o jejich zemi.

A jak se bavíte?

Rusky. V Gruzii je sice gruzínština, ale takřka všichni umí perfektně rusky. Co bylo zajímavé, tak ve vlaku pouštěli Titanic v angličtině s ruskými titulky. Takže jsme mohli procvičovat ruštinu i angličtinu.

Maté i nějaké nepříjemné zážitky, na které byste nejraději zapomněl?

Nepříjemnými bych je přímo nenazval. Všechno jsou to drobnosti, které se vždy podařily vyřešit. Trošičku nám trnulo, když jsme se vraceli z Vietnamu přes Paříž. Najednou nám řekli, že nemáme koupený letenky a nejsme v systému. Každý tvrdil: „Ne, vy tady nejste!“, a když jsme na tom trvali, zavolal šéfa. Ten se na to podíval a řekl, že to vyřeší a najde nás. A tak to postupně šlo, až se nás podařilo najít a v pořádku jsme letěli.

Co nejvíce neobvyklého jste jedl?

Asi psa. Ale nebylo to úplně plánovaný. V horském městečku ve Vietnamu, v Sa Pa, jsme od místních domorodců koupili balíček rýže, který vypadal hezky. Tak jsme to začali jíst a najednou v tom bylo maso. Ochutnali jsme a nic zajímavého. Takové nic moc. Další den jsme za nimi šli a zeptali se, co to bylo za maso, a oni, ne úplně k našemu potěšení, řekli, že to bylo ze psa.

Jak všeobecně hodnotíte kultury, které potkáváte?

Připadají mi mnohem vřelejší. Rozdělují se i o to poslední, co mají. Dokonce se omlouvají, že nemají příbor a mohou nám nabídnout jen lžici. Snaží se pohostit tím nejlepším, co doma mají. Samozřejmě, když se ocitnete ve velkém městě nebo na letišti, je to naprosto srovnatelný s velkými městy v Evropě. Snaží se vás natáhnout a dostat z vás vaše poslední peníze. Čím méně je ta oblast poškozena turismem, tím je to skutečnější.

Naposled jste zavítal do Vietnamu. Co vás na něm lákalo a co jste navštívil?

Zatím jsem nebyl v žádné tropické zemi, takže mě lákaly právě tropy. A proto Vietnam. Je to obrovská země, takže jsme si ji rozdělili na dvě části. Na jihu jsme byli v Ho Či Minově městě. Ale pro mě zajímavější byla delta Mekongu, kde jsme se pohybovali po kanálech mezi vesničkami, ve kterých pěstovali rýži. Bylo zajímavé poznat život v rovině delty. Na severu jsme naopak byli v horách, kde jsme vylezli na nejvyšší horu Vietnamu, Fan Si Pan. Oni to mají tak, že se tam člověk nemůže pohybovat sám a musí mít místního průvodce. Tak jsme napřed čtyři dny chodili s průvodcem mezi horskými vesničkami, kde opět pěstovali rýži, a poté jsme na Fan Si Pan vylezli sami načerno. Ono je to s nimi nadlouho, protože vám chtějí nést věci a tak, a jde se to tři dny. My jsme to zvládli za jeden.

Jaké další země jste navštívil?

Zajímavá byla Jižní Afrika, kde se potkává černošská kultura s tou indickou a západní. A africká savana je krásná. Také jsme byli v národním parku nebo na Mysu Dobré naděje. Další zemí je Kyrgyzstán, který jsme si rozdělili na dvě části. Celá země je jedno velké pohoří Ťan-Šan. Týden jsme chodili po horách a týden jsme si půjčili koně a chodili jsme kolem jezera Sonkol. I Maroko bylo zajímavé. My to většinou máme tak, že týden strávíme v horách a týden nějakým poznáváním. V Maroku to tedy byl Vysoký Atlas a poté jsme navštívili i poušť – Saharu. Tolik vody, kolik jsem tam vypil za 24 hodin, jsem ještě nevypil – bylo to asi 8 litrů za den. A co bylo ještě zajímavé, že když se člověk potí, tak to vůbec nevnímá, protože vzduch je suchý.

A samozřejmě bych neměl zapomenout na Česko. Je to krásná země a na to by se nemělo zapomínat.

Na které z míst byste se rád ještě vrátil?

Ono je krásné poznávat různá místa. Vrátil bych se kamkoliv, ale zajímavé mi přijde poznávat nové kultury a nový pohled na svět. A možná s postupem času, 20 až 30 let, se podívat, kam se posunuli. Všude, kde jsme byli, bylo krásné.

A co říkáte na názor, že cestování je riskantní a všude je nebezpečno?

Samozřejmě je to riziko, a když se budu chtít rizika vyvarovat, půjdu někam na vesnici pást ovce. Bude se mi žít krásně, budu mít klid, ale nebudu mít možnost toho srovnání při cestování. Kdo neriskuje, ten se nikam neposouvá. Důležité je si už při plánování uvědomit, jaká jsou rizika, a zbytečně nikde nedělat machra a do rizika nejít. Když se zeptám místních a oni řeknou, že mám jít v dlouhých rukávech a nohavicích, tak nepůjdu v krátkých.

Jakou zemi plánujete navštívit jako další v pořadí?

Tajné přání je Rwanda. Což je Rovnická Afrika se sopkami. Takže bychom ji rádi navštívili.

Co byste závěrem vzkázal nebo doporučil našim čtenářům, kteří třeba uvažují o tom, že by se někam vydali?

Rozhodně se toho nebojte a jděte do toho. Zezačátku si nedávejte moc velké cíle a začněte v okolí, kde získáte zkušenosti. Zjistíte, co s sebou nést, abyste to unesli a neumřeli hladu a žízní. Ideální jsou naše hory, popřípadě ty slovenské. A s narůstajícími zkušenostmi jděte dál. Všude je hezky a všude poutníky vítají s otevřenou náručí.

Děkuji za zajímavý rozhovor a přeji mnoho úspěchů. Máte nějaký tip na studenta či zaměstnance školy, který navštívil zajímavou zemi či oblast, anebo vás něčím zaujal? Napište nám! Rádi ho vyzpovídáme pro vás.

O T-klubu a zájmu mladých o knihy s Ivanou Šrámkovou

Veronika Tupá

Mgr. Ivana Šrámková v roce 2005 absolvovala vyškovské gymnázium, ten stejný rok nastoupila na vysokou školu, kde vystudovala obory historie a knihovnictví. Od roku 2016, kdy úspěšně zakončila vysokoškolské studium, působí jako knihovnice v Knihovně Karla Dvořáčka ve Vyškově a vede zde T-klub určený všem návštěvníkům knihovny od 11 do 19 let. Mezi její nejoblíbenější knižní žánry patří fantasy, sci-fi a detektivka, a to zejména ta klasická v podobě sira Arthura Conana Doylea nebo Agathy Christie.

Jaké akce T-klub pořádá a jak jsou oblíbené?

Od března se konají dvě až tři akce

měsíčně, abychom cílové skupině mladých čtenářů ukázali, co se v T-klubu děje a udrželi jejich zájem se na akcích podílet. Organizujeme například čtenářský klub, který má své pravidelné zájemce, a snažíme se navázat na akce, které kolegové pořádali v minulosti. V tomto ohledu se jedná zejména o mozkocvičné cvičení a kroužek zábavné logiky. Tyto dvě akce jsou dnes spojeny v jednu, která nese název „Máš pod čepicí?“ Konáme ji jednou za měsíc, stejně jako čtenářský klub. V rámci této akce zájemci zábavnou formou řeší řadu logických úloh, hlavolamů, či sudoku. Dále také mohou kreativně tvořit, aktuálně jsme například společně tvořili mandaly.

Setkáváte se s reakcemi rodičů na T-klub a jeho činnost?

Spíše se snažíme získat ohlasy přímo od dětí a teenagerů, kteří sem chodí. Když jsou nadšení přímo účastníci našich akcí, je to pro nás znak toho, že se ubíráme správným směrem. V případě, že se pochvalně vyjádří doma nebo ve škole, se to k nám sice zatím nedonese, ale vidíme to třeba na tom, že následně přivedou kamarády nebo sourozence, a tím pádem pozorujeme pozitivní důsledky jejich spokojenosti.

S jakou vizí knihovna T-klub zakládala?

Já jsem nastoupila do rozjetého vlaku, ale z toho, co vím od kolegů, došlo ke spo-

jení audiovizuálního oddělení obsahujícího spoustu hudebních nosičů a vize také oddychové zóny pro mladé čtenáře. Tím pádem mělo vzniknout místo, kde se může mládež setkávat, hrát deskové hry, zahrát si x-box, číst si nebo si sem chodit dělat úkoly. Dalším záměrem bylo snažit se přitáhnout mladé lidi ke čtení tím, že jim k tomu vytvoříme přátelské prostředí a příležitosti. Právě proto jsou v T-klubu i tři regály knížek zaměřených primárně na věkovou skupinu 11-19 let, což je i cílová skupina T-klubu, které si mohou vypůjčit. Největší zájem je přirozeně o novinky, poslední dobou jsou například často půjčované knihy od Ricka Riordana.

Jaký je váš názor na nepřilíš velkou popularitu čtení u mladistvých?

V podstatě se tady v T-klubu objevují tři skupiny dětí. Ta první část si přijde zahrát x-box, deskovky nebo nějakou hru na mobilu. Druhá část přichází cíleně na akce, které se tady konají. Třetí část vysloveně přichází pro knížky. Celkově však převažuje zejména první skupina, je to tady pro ně taková lepší družina. Osobně mi přijde, že v důsledku čtení povinné literatury už mnohým nezbývá

čas na čtení toho, o co mají skutečný zájem. Tím pádem se ke knížkám dostanou až tak za deset let, víceméně po tom, co vystudují vysokou školu. Dalším důvodem, proč se v T-klubu moc nečte, je i to, že zde máme poměrně omezený výběr, je tady vlastně nejmenší počet knih z celé knihovny.

Napadá vás způsob jak to změnit?

Jeden způsob, jak přivést děti a mládež ke čtení, je spolupracovat přímo se školami a navázat oboustranně výhodné spojení. V tomto ohledu jsou však oslovenou skupinou zejména ti, kteří by do knihovny pro knížky stejně přišli. S propagací knihovny je to navíc komplikované, protože se musíme držet určité meze, abychom nezašli do té míry, kdy budeme lidi obtěžovat. To bychom byli sami proti sobě. Dalším poměrně dobrým způsobem je právě pořádat akce, které přivedou do knihovny i ty, kteří tolik nečtou. Nejlepší způsob je zaujmout skrze vrstevníky. Nejlepší reklama je pro nás právě to, když někdo, kdo sem chodí, řekne kamarádům svůj názor a své dojmy a následně přijdou s ním. To je neefektivnější reklama, kterou však my sami nemůžeme ovlivnit.

Musíme pořádat kvalitní akce, udržovat příjemné a atraktivní prostředí a zájemci pak začnou chodit sami.

Myslíte, že se daří T-klubu plnit účel?

Pomalou ano. Účast dětí na námi pořádaných akcí by samozřejmě mohla být lepší, nicméně si myslím, že pomalu, ale jistě se T-klub dostává do povědomí a začíná plnit to, co si dal na začátku jako cíl.

Nejblíží pořádané akce v T-klubu:

30. 6. od 10.00 Hurá do knihovny!

Škola končí, prázdniny začínají, ale knihovna je tu pořád! V Dětském oddělení a T-klubu se můžete těšit na hlavolamy, deskové hry, X-Box a spoustu nových knih!

12. 7. 9.00-17.00 Hrátky s tangramy I.

19. 7. 9.00-17.00 Origami I.

09. 8. 9.00-17.00 Hrátky s batikou

16. 8. 9.00-17.00 Hrátky s tangramy II.

23. 8. 9.00-17.00 Origami II.

30. 8. 9.00-17.00 Obal si svou knihu!

Každou středu 13:00-18:00 Klub deskových her bez rozdílu věku.

Divadlo žije

Kateřina Čechová

Amy jsme se jeli přesvědčit. V úterý 25. dubna jsme se hodili do gala a vyrazili do Městského divadla v Brně na činoherní scénu. Předlohou byla pro hru novela amerického spisovatele Johna Steinbecka *O myších a lidech*, kterou vydal v roce 1937.

Děj se odehrává v 30. letech 20. století v Kalifornii. Hlavními hrdiny jsou kamarádi George a Lennie, kteří spolu putují světem a nechávají se najímat na ranče za

účelem velkého výdělků a koupí jejich vlastního statku, na kterém by sami pracovali. Zatímco George je vychytralý „mozek“ dvojice, Lennie je z nich ten silnější, jenže trpí mentální poruchou, kvůli které si svou sílu příliš neuvědomuje. Má rád hebké věci, často se jich dotýká a mazlí se s nimi. Jenže jeho láska je tak přehnaná a síla tak velká, že často svému protějšku ublíží. Proto se s Georgem často přesunují z místa na místo a hledají ranč, kde je ještě nikdo nezná a kde jim dobře

zaplatí.

Sám Lennie (Jakub Uličník) je citlivý a těžko své činy nese. V tom mu pomáhá George (Ondřej Studénka) a tvoří tím velmi silné a neobvyklé pouto, které bylo v tehdejší době potřeba. Ve hře hraje pouze jediná žena, manželka syna správce ranče, která má pověst poléťavé kokety. A je to Lennie, který se o ni začne více zajímat, když mu projeví náklonnost.

Režie: Petr Gazdík

Premiéra: 18. února 2017

Téma šikany dobývá seriálový svět

Jana Banášová

Pokud jste internetoví, seriáloví nebo knižní fanatici jako já, určitě jste o tomto seriálu leccos slyšeli. Jeho hlášky citují stovky teenagerů denně na všech sociálních sítích. Mluvím o nejnovějším pokusu Netflixu, o seriálu, který nechává rozum stát. Proč? 13 krát proto (13 Reasons Why).

V prvních sekundách celého seriálu se seznámíte s Clayem Jensenem, relativně obyčejným pubertákem, který vedl rela-

tivně pokojný život. Dokud mu do něj nevstoupila Hannah Baker. Náš příběh začíná, když před dveřmi jeho domu nalezneme záhadnou krabici s jeho jménem na víku. Uvnitř se ukrývá sedm kazet. Na nich Hannah vysvětluje svých 13 důvodů, proč se rozhodla pro sebevraždu. Odtud se příběh začíná vrstvit a komplikovat. V zásadě ale sledujete dvě dějové linky, a to přítomnost z pohledu Claye a minulost z pohledu Hanny. Za sebe můžu říct,

že jsem byla příběhem polapena a tvůrci donucena si dát maraton celého seriálu během tří dnů.

Názory na tento projekt se různí v mnohém. První příčku mezi negativními postoji obsadila zřejmě kontroverznost. Ten koncept působí zkrátka moc surově. Dívka na střední škole se rozhodne zabít a třinácti lidem posmrtně přes kazety vypráví proč. Nicméně v tom možná tkví to největší poselství celého příběhu. Neří

to nijak pocukrované, je to brutální, stejně jako někdy může působit realita, především na jednotlivce. Totiž, přestože si to často neuvědomujeme, naše činy ovlivňují jednání lidí kolem nás. To chtěl autor knihy, na které je seriál založen, říct. Věnujme pečlivost slovům a činům a nejednejme příliš rychle. V tomto příběhu, alespoň podle mého názoru, nejde o ten děj, ale o to, co ve vás zanechá. Začnete si všimnout víc okolí a možná se i lépe vcítovat do rolí druhých. Příběh tedy spíše prezentuje mutaci společnosti na naprosto sebedestruktivní systém, kde se člověk záměrně odděluje od bližního svého. Dovolím si ale raději varovat vás, kteří někdy mívají špatné myšlenky, že možná právě takové špatné myšlenky dostanete po zhlédnutí tohoto seriálu.

Pro lidi, kteří se trochu pokouší orientovat ve tvorbě filmu, tohle je váš ráj. Tak nádherně vypracované scény, kontrasty a kameru jsem snad ještě v žádném

seriálu neviděla. Na příklad můžu uvést jednoduchý trik tvůrců. Na začátku seriálu se Clay zraní a škrábanec na obličejí mu zůstává během celého seriálu, jen abyste si vždy mohli být sto procentně jistí, že se právě tato scéna odehrává v přítomnosti. Nebo zatímco scénám z minulosti dali tvůrci více zlatavý, teplý nádech, přítomnost vytvořili se studenější modrou.

Jednou z věcí, kterou jsem si na seriálu opravdu oblíbila, jsou představitelé více-méně všech postav. Katherine Langford jako Hannah a Dylan Minette jako Clay spolu i samostatně úžasně fungují. Trošku jsem se osobně nepopasovala s Milesem Heizerem. Jeho postavě, Alexovi, jsem prostě nedokázala uvěřit. Navíc všichni adolescentní herci mně a většině světa byli naprosto neznámí. Přes noc se stali celebritami a díky 13 Reasons Why mají dost slušně nakročeno na úžasně herecké kariéry.

Díky všem postavám, které v jakémkoli ze třinácti dílů vystoupí, můžeme nalézt v příběhu ještě větší hloubku. Nevěřte svým domněnkám o ostatních. Vůbec je neznáte. Netušíte, čím si ten člověk prošel. A rozhodně si neoblubujte jakoukoli postavu z Proč? 13 krát proto, protože minimálně jednou udělal každý z nich menší či větší chybu, díky které Hannah nežije. Takových filozofických myšlenek se v tomto seriálu objevuje docela dost, takže bych doporučila tomu seriálu věnovat trochu víc pozornosti a nebrat ho jen jako relax u notebooku, možná tak změní nejednu vaši iluzi o životě.

Příběh končí a co dál? Část vaší naděje v lidstvo pravděpodobně zemřela s Ha-

nnou. Závěr ale zůstává tak otevřeným, aby, v případě úspěchu, mohl Netflix velmi jednoduše navázat pokračováním. A podle nejnovějších zpráv se přesně to stane. Ještě na podzim toho roku by se mělo objevit pokračování seriálu, který otřásl světem. Že se 13 Reasons Why stane až takovou senzací, pravděpodobně nečekal ani sama společnost a producentka celého projektu Selena Gomez. Mělo by jít o rozvinutí budoucností vedlejších postav a Claye po všech těch mrazících událostech na půdě školy Liberty High a městečka Sebastopol v Kalifornii.

Já jsem se do seriálu zamilovala, a to kvůli všem důvodům už zmíněným. Ale aby jich dohromady bylo třináct, zbývají ještě tři. Celá ta metaforičnost a určitá nereálnost příběhu určitě částečně zapříčinila moji závislost. Je to kniha o psychologii zformulovaná do příběhu, aby zasáhla mnohem širší veřejnost. Na druhou stranu přesně tohle se děje. Ať už mluvíme o šikaně, sebevraždě, drbech, nelidskosti lidí. A tohle všechno je mnohem blíž, než si dokážeme připustit. Tím se stává děj reálným, čímž se dostávám k třináctému důvodu, proč se mi Thirteen Reasons Why tak líbí. Opaky. V každém detailu jakékoli postavy, scény nebo historky najdete v tom seriálu přímo bytostný opak, který umocňuje důležitost mluvit o problémech dnešní společnosti a znásobuje prožitek seriálových fanatiků a dumajících filozofů.

Politika? Nezájem!

Veronika Tupá

Průzkum Organizace pro hospodářskou spolupráci a rozvoj (OECD) z loňského roku poukázal na nepříliš lichotivé číslo vyjadřující zájem mladých Čechů o politiku. Konkrétně tvrdí, že se o politiku nezajímá celých 57% Čechů v rozpětí 15–29 let. Ve srovnání s ostatními členskými státy OECD je na tom hůře než Česká republika už jen Litva. Na opačné straně spektra naopak stojí státy jako Německo (7%) či Francie (27%), u kterých bychom zřejmě podobný výsledek předpokládali. I u našich východních sousedů je číslo znatelně nižší – na Slovensku se o politiku nezajímá 39% mladých Slováků. Konkrétní čísla, byť vyvozená ze vzorku zkoumané skupiny, mohou být do jisté míry nepřesná, nicméně i tak se jedná o číslo, nad kterým stojí za to se pozastavit. Proč jsou na tom mladí Češi skoro nejhůře ze všech?

Jedním z názorů, které slyším poměrně překvapivě často, je, že se k li-

dem – a to nejen těm mladým – nedostává dostatek informací. Osobně bych však řekla, že problém je paradoxně naprosto opačný. V dnešní mediální době je trh informacemi snad až přesytený a je těžké se v tom množství zdrojů a informací vyznat. Volnost vytváření obsahu na internetu a sociálních sítích totiž produkuje i spoustu informací, které jsou zkreslené a nepravdivé – typickým příkladem mohou být například Parlamentní listy. Najít více objektivních, nestranných a faktograficky korektních zdrojů informací, které umí zaujmout, je překvapivě těžké.

Dalším kamenem úrazu je příliš rychlý posun doby, se kterým svým způsobem nestíháme jít bok po boku. V dnešní době jsou pro mladistvé nejvíce atraktivní sociální sítě, což je právě to nejrizikovější prostředí. Na jednu stranu zprostředkovávají nekonečné množství zdrojů a informací, na stranu druhou jsou to platformy poskytující nejjednodušší

způsob ovlivňování a šíření dezinformací. Typická média v podobě tištěných periodik či věrohodných médií jako je Česká televize, či internetová televize DTV se neteší příliš velké oblibě mezi cílovou skupinou toho výzkumu. Tento aspekt problému se již poslední dobou začíná řešit. Na sociální sítě se přesunula Česká televize i DTV, stejně jako většina politických stran, jejich představitelů, či novinářů. Druhá jmenovaná skupina však využívá toto prostředí primárně jako způsob, jak získávat voliče, nikoliv jako prostředek pro zvýšení zájmu o politiku všeobecně.

Třetí problém, který se může zdát jako ten nejmenší, ačkoliv já osobně ho vnímám jako velice vážný, je nedůvěra a nepřijímání názorů mladých lidí. Denně se setkávám s tím, že názory mladých lidí zajímavějších se o politiku jsou zesměšňovány či zlehčovány většinou z toho důvodu, že se starší spoluobčané domnívají, že mladí lidé nemají dost životních zkuše-

ností či rozumu, aby jejich názor měl stejnou hodnotu. Právě toto chování nemalé části občanů může působit jako demotivace k jakékoli snaze se aktivně zapojit do diskuze a politického dění.

Najít řešení této situace není zdaleka jednoduché. Vyžaduje totiž spolupráci mladých lidí, tradičních médií, politických stran i zbytku české společnosti. Základem by měla být kvalitnější výuka společenských věd, a to zejména na středních školách a učilištích. Vzdělání, které na většině středních škol chybí úplně, je vzdělání v mediálním prostoru. Hodina mediální výchovy týdně, kde by se studenti učili poznat rozdíly mezi důvěryhodnými a nedůvěryhodnými zdroji, reklamou a cíleným ovlivňováním, by dle mého názoru značně pomohla.

Kromě většího vzdělání v oblasti médií a společenských věd na českém trhu chybí skupina lidí, která by zvládla vyznat se v množství informací, směřovat je z různých médií na jedno místo, aby byly rychle a snadno dostupné, a podat je tak, aby dokázaly zaujmout. V rozhovoru pro týdeník Respekt tento problém umně vyjádřil Karel Kovář, youtuber vystupující pod přezdívkou

Kovy: „U každého videa si pročítám komentáře, protože je to jediný způsob, jakým dostávám zpětnou vazbu. A u politických videí je to obzvláště zajímavé - je to zajímavý vhled do myšlenek mladé generace, co se týče politiky. Hodně lidí píše, že je politika zajímavá, ale mají problém s tím, odkud informace brát. Nikdo jim je nedává zajímavě. Tedy formou infotainmentu - resp. to u nás nedělá nikdo pořádně a na vysoké úrovni. Není tu žádný český John

Oliver, který by za sebou měl tým lidí, a ti mu pomáhali. Na mladé lidi nikdo nemluví jazykem, který by pro ně byl srozumitelný, a ne ubíjející. Politika a veřejné dění zajímavé jsou, problém je, jak jsou podávány.“

Právě lidé jako je Kovy by mohli být jedním z potencionálních řešení. Jakožto tvůrce na zřejmě nejpoblárnější platformě pro tvorbu videí má široké publikum složené převážně z lidí právě ve věku 15-29, což je možné využít na popularizaci témat, jako je politika. I o to se Kovy snaží. Jeho videa zaměřující se na politiku jsou atraktivní, těší se velké oblibě, a to nejdůležitější - jsou adekvátní.

Dalším ze známých mladých lidí zasluhujících se o popularizaci politiky je Dominik Feri. Dvacetiletý teplecky radní a člen politické strany TOP 09 je známý především svým humorem, který používá na sociálních sítích právě proto, aby zaujal mladé lidi. Ačkoliv je aktivním členem politické strany a plánuje kandidovat v podzimních parlamentních volbách, nesnaží se pouze „verbovat“ voliče jeho strany. Svůj přístup k popularizaci shrnuje pro web E15.cz: „Na jedné debatě se mě jeden student ptal, jestli svojí aktivitou, která dělá z politiky popkulturní věc, neškodím vážnosti politiky. Jestli je žádoucí, aby si každý řekl, wow, politika je cool, politika je hustá, chci být politik. Ale to se nestane. Sto ze sta lidí v sále se ze dne na den nestane členy politických stran a nepůjdou do politiky. Ten účel je občanský. Snažím se studenty vést ke kritickému myšlení, sledování médií, k volební účasti. Zároveň z toho množství lidí vypadne jeden dva tři, kteří do politiky aktivně půjdou. To znamená, že já chci dostat mladé lidi k volbám. Nebo k zájmu o politiku, pokud jsou tak mladí, že nemají volební právo. A dělat z politiky cool a sexy věc - ano, to se snažím, ale to přece není špatně. Politika je obecně sexy věc a člověka strašně vtáhne.“

Závěrem tedy čeká už jen shrnutí řešení tohoto problému tak, jak to vidím

z mé perspektivy. Na zlepšení dnešního stavu by se mělo podílet především zvýšení politické a mediální gramotnosti středoškoláků. Velký krok mohou učinit mladí politikové, novináři či vlivní youtuberi a blogeri, jestliže budou umět své vrstevníky zaujmout a budou podávat ověřená fakta. Napomohl by i projekt, který by se zabýval soustředěním kvalitních informací z různých médií na jedno místo, ověřoval by jejich pravdivost a aktivně komunikoval s mladými lidmi skrze jimi používané sociální sítě. To vše na nás teprve čeká, a to možná až za desítky let, nicméně je tu něco, co můžete udělat i dnes - zjistit si, jakým zdrojům věřit, ke kterým být obezřetný a kde hledat pravdu o tom, co ostatní vydávají za pravdu. Alespoň s tím vám nyní mohu pomoci.

Kde hledat důvěryhodné informace (česky):

ČT 24 - www.ceskatelevize.cz/ct24
Aktuálně.cz - www.aktualne.cz
Novinky.cz - www.novinky.cz
Respekt - www.respekt.cz

Kde hledat důvěryhodné informace (anglicky):

Reuters - www.reuters.com
The Washington Post - www.washingtonpost.com
The New York Times - www.nytimes.com
The Guardian - www.theguardian.com/international

Kde zjistit pravdivost politických výroků:

Demagog.cz - demagog.cz

Je to nenávratný konec?

Terezie Laubrová

Naše planeta je tu už 4,5 miliardy let, tudíž většina obyvatel předpokládá, že tu bude ještě dlouho. Nejčastějšími názory jsou věty: „Země tu byla před námi a bude tu i po nás.“ Avšak pravdou je, že každým dnem naše planeta umírá. Jestli se ptáte, kdo za to může, odpověď je zřejmá, my.

O globálním oteplování jsme už všichni slyšeli, ale většina lidí to nebere moc vážně. Co to pro nás vlastně znamená? Globální oteplování způsobuje tání ledu na celém světě. Jestliže roztaje Arktida, mořské proudy se změní a tím se změni

i charakter počasí v Evropě. Tání severního a jižního pólu zapříčiní zvýšení hladiny oceánů o 4 až 6 metrů, takže ostrovy a pobřeží přímořských států budou zcela zaplaveny. Miliony lidí přijdou o své domovy, o svůj majetek a někteří i o svůj život. A kvůli čemu? Kvůli světlu a teple z fosilních paliv?

Za posledních sto let spalování fosilních paliv se uvolňuje tak velké množství oxidu uhličitého, že se výrazně ohřívá atmosféra kolem naší planety. Oceány sice pohltí třetinu oxidu uhličitého, který vypouštíme do atmosféry, ale nezvládá to

dost rychle. I tropické deštné lesy vdechují uhlík do svých kmenů a listů. Molekuly uhlíku jsou pro nás bezpečně uloženy, dokud stromy nezačneme kácet a uvolňovat uhlíkové emise spalováním. Tak tomu je v Indonésii, kde lidé lesy vypalují, aby zde mohli zakládat plantáže na palmový olej, který se používá v mnoha odvětvích průmyslu. Ale když se nad tím zamyslíme, je pro nás důležitější kosmetika nebo osud celé planety?

Předpověď postupu globálního oteplování má katastrofální konec. Teplotní výkyvy do dvou stupňů Celsia způsobí

ještě větší sucha na místech, kde je už tak velké sucho. Korálové útesy se začínou rozpadat ještě dřív, než výkyvy dosáhnou dvou stupňů. Výkyvy od tří do čtyř stupňů Celsia způsobí tak vysoké teploty, že většina světa bude neobyvatelná a zemědělství kolem rovníku se zhroutí. Vědci tento okamžik nazvali bod zlomu. Je to okamžik, kdy se planeta zahřeje natolik, že se začne sama zahřívát.

Ohřívání atmosféry však nezpůsobuje jen spalování fosilních paliv, ale i hovězí dobytek. Krávy totiž produkují metan, což je silný skleníkový plyn, který uniká

do atmosféry. Jedna molekula methanu je stejně škodlivá jako 23 molekul oxidu uhličitého. Stačilo by, kdyby si všichni lidé zvolili nějakou vhodnou alternativu. Kdybychom ze svého jídelníčku odstranili hovězí a nahradili ho například kuřecím, snížili bychom produkci skleníkových plynů až o 80 %.

Globální oteplování je velký problém, ale i tento problém má řešení. Pokud přestaneme spalovat fosilní paliva, planeta se začne výrazně ochlazovat a teplota atmosféry se stabilizuje. Otázkou je, zda dokážeme včas změnit směr.

Existuje mnoho způsobů, jak může každý z nás pomoci planetě. Ať už tím, co jíme, nebo jak cestujeme. Buďme zastánci čisté energie z obnovitelných zdrojů a upustíme od fosilních paliv, kterými akorát znečišťujeme atmosféru. Řekněme našim vůdcům, že víme o změně klimatu a že s tím chceme něco dělat. Žádám vás, abyste neničili naši planetu, ale abyste ji chránili, jinak život, který známe i živočichové, kteří tu žijí, se stanou historií.

Andělé mezi námi

Lucia Tutková

Od pradávna existují příběhy o nebojácných hrdinech. Legendy, které nás učí, že je něco nad námi. Něco nadpřirozeného. Když se před pěti lety Hugo procházel s přítelkyní po ulicích Londýna, netušil, jak se mu během několika málo okamžiků změní život. Byl zrovna podzim a celé město se nacházelo v mlze, která by se dala krájet. Občas se však objevovaly jasné sluneční paprsky prosvěčující mlhu. Mlhavé počasí jim ovšem nezkazilo skvělou náladu na jejich první společné dovolené.

Procházeli se po Tower Bridge, když v tom sluneční paprsky pronikly mlhou a osvětlily nejznámější věž v Anglii, Big Ben. Tak čarovnou krásu Hugo ještě nikdy neviděl. Musel se jít podívat blíž. Přítelkyni, kterou držel za ruku, popadl za pás a rychle ji postrkoval směrem k Big Benu. Když už se k němu blížili, všimli si několika maličkých lidí téměř na vrcholku věže. „Podívej lásko na ty lidi nahoře,“ řekl Hugo, „kdo to asi může být?“ Byli to hodináři s techniky, kteří prováděli pravidelnou údržbu. Kontrolovali, jestli jsou hodiny správně nastavené, jestli ručičky nejsou povolené a jestli je vše dobře zabezpečené. Hugo se nemohl nabažít majestátnosti Big Benu. Chtěl si jej obhlédnout ze všech stran. „Miláčku, určitě už tě bolí nohy. Sedni si na lavičku a počkej tady na mě. Já si to mezitím obejdu sám.“ Zanechal tak přítelkyni na místě a sám si jej šel obejít. Při dokončování obchůzky se najednou ozvala rána. Nikdo z lidí u věže nevěděl, co se děje. Všem zpozvdálí to ale bylo jasné. Uvolnila se jedna z ručiček na ciferníku a hrozil její pád. Dav lidí zpanikařil. Všude byl chaos. Hugo spochávil co nejdále od věže, ale nebylo mu to nic platné. Kolosální ručička hodin se utrhla. Ve vzduchu rotovala snad všemi směry. Šance, že mine Huga, byla mizivá.

Od smrti jej dělily vteřiny. Když v tom kde se vzal, tu se vzal mladík. Vše bylo tak rychlé, že Hugo neviděl jeho tvář. Pohotovým skokem ho srazil k zemi. Ručička spadla jen kousek od nich. Mladík mu zachránil život. K otřesenému Hugovi se

začal sbíhat dav lidí. „Jste v pořádku? Nestalo se vám nic?“ křičeli jeden přes druhého. Vyděšený Hugo nereagoval. „Zlatíčko, to jsem já Lenka, je ti dobře?“ Hugo byl stále v transu. „Uhněte, jsem zdravotník,“ ozvalo se. Z davu vyběhla mladá slečna a položila Huga do stabilizované polohy. Po chvilkové agonii se Hugo vzpamatoval. „Kde je? Kde je? Vidíte ho někdo?“ pronesl roztrpaným hlasem. Měl na mysli tajemného muže, co mu zachránil život. Ať hledal svého zachránce, jak hledal, nenašel jej. Zmizel beze stop. Vyděšený Hugo se cítil nějak zvláště. Bolela jej hlava, bylo mu nevolno, a co bylo divnější, viděl stále měnící se čísla. Svůj stav přisuzoval šoku z incidentu a nepřikládal tedy svým příznakům nějaký smysl. Chytl Lenku za ramena a pomalu spolu odkráčeli do hotelového pokoje. Při vstupu do hotelu, kde počet lidí proti ulici klesal, čísla prořídla. Už jich nebylo tolik, ale stále jich bylo hodně. Poté, co s Lenkou dorazili do pokoje, si únavou lehl do postele a hned usnul.

V Londýně nastalo ráno. Byl to úplně jiný den. Žádná mlha. Všude v pokoji byly vidět sluneční paprsky, které dovnitř prokukovaly přes napůl zatažené žaluzie. Přesně v 8:00 zaklepal na dveře poslíček a přinesl mladému páru snídani. „Minutku! Hned jsem tam!“ zvolal Hugo. Posadil se na postel, protřel si oči a rozhlédl se po pokoji. Nikde žádná čísla. Byl celý šťastný. Samou radostí vyskočil na nohy a utíkal ke dveřím. Otevřel dveře a co to? Čísla byla zpět. Vyděsil se. Se strachem v očích přijal od poslíčka tác s královskou snídaní a zabouchl dveře. S tácem došel doprostřed pokoje, kde se nacházel jídelní stůl z masivního dřeva. Položil tác a stále přemýšlel, co se to s ním děje. Dlouze se zadíval na Lenku, která spala tvrdě, jakoby byla ponořená do zimního spánku. „Lásko,“ potichu zašeptal, „vstáváme, vstáváme, ručičkama máváme,“ pokračoval hlasitěji. Lenka se začala probouzet. Hugo byl najednou strachem bez sebe. Po probuzení Lenky totiž viděl dlouhou řadu měnících se čísel i u ní. Nic jí ale neřekl. Spokojeně se nasnídali a začali se připra-

vovat na odlet domů. Hugo stále nevěděl, co se s ním děje.

Po přiletu domů čísla stále nemizela. Hugo se se svým problémem nechtěl nikomu svěřit. Vlastně ani nebylo komu. Byl totiž sirotek. Neměl žádné příbuzné ani nejlepší přátele. Měl jen pár známých, kteří by jej považovali za blázna. Jeho nejbližším přítelem a zároveň láskou byla Lenka. Ani jí se však neodvážil nic říct. V hlavě se mu honily různé myšlenky. Co má dělat? Zvládne s tím žít normální život jako doposud?

Lenka se po návratu z Londýna připravovala na tříměsíční lékařskou stáž do USA. Už jako malá holka snila o tom, že se stane lékařkou. Její studijní výsledky byly tak dobré, že dostala příležitost splnit si svůj sen. Hugo vzhledem k jeho zdravotnímu stavu nemohl letět s ní a musel zůstat doma.

„Leni, kdy odlétáš?“ zpovídal ji.

„Dnes večer, ale musím být na letišti dvě hodiny před odletem. Máš mě tam odvézt, zapomněl si snad?“ Hugo bez vydání hlásky jen souhlasně pokývl hlavou, že nezapomněl.

Čísla Huga stále pronásledovala. Všiml si ale určitých rozdílů. Když lidí bylo více i čísel bylo více. Když lidí ubývalo, tak i čísel. Dokonce si všiml, že v přítomnosti Lenky vidí jen jedno dlouhé měnící se číslo. Čím delší dobu měl schopnost vidět tyto čísla, tím jasnější byla. U někoho byla nad hlavou, u jiných na nohou. Někteří je měli na zádech, jiní na břichu.

„Měj se krásně lásko, užij si stáž a vrať se mi v pořádku,“ rozloučil se Hugo.

„Budeš mi moc chybět můj Hugíčku. Hned jak budu na místě, zavolám ti!“

Následovala řada dlouhých něžných polibků, pár ohlédnutí přes rameno, konečné zamávání a Hugo byl sám. Úplně sám. Konečně měl možnost zjistit, co se s ním doopravdy děje. Proto se hned vydal k lékaři.

„Další prosím!“ ozvalo se do polo-prázdné čekárny.

„Dobrý den, pane doktore“

„Dobrý den, posad'te se pane Skřivá-

nek. Co vás trápí?“

„Pane doktore, stala se mi na dovolené v Londýně taková zvláštní příhoda. Procházel jsem se u Big Benu a najednou na mě padala ručička jeho hodin. Nějaký neznámý mladík přiskočil, strhl mě na zem a od té doby vidím všude samá čísla. Jedna jsou vysoká, jiná nižší. Když jsem někde, kde je hodně lidí, i čísel vidím víc, když je někde málo lidí, vidím také méně čísel. Jinak se cítím v naprostém pořádku.“

Doktor se dlouze zamyslel.

„Při poslechu vašeho příběhu se mi zdá, že se jedná o posttraumatický stres, který je způsoben tou událostí, která se vám stala v Londýně. Předepíši vám nějaké léky. Jste ale mladý, myslím si, že se nebudete jednat o nic vážného.“

„Děkuji vám moc pane doktore! Potěšil jste mě. Snad budu brzy v pořádku.“

Hugo spokojeně odešel do lékárny, koupil si tabletky a hned si jednu vzal. Poté se s optimistickou náladou vydal zpátky domů. Uplynulo však několik dnů a změna stále nepřicházela.

Hugo byl zvyklý každé ráno chodit běhat a ani tento den nebyl výjimkou. Trasa byla stejná jako vždy. Vyběhl z domu po Olešnické, poté zatočil vpravo na Masarykovu a běžel na křižovatku Dělnické a Nádražní. A právě tam se stalo něco hrozného. Řidička červené felicie nedala přednost na neoznačené křižovatce a zprava ji smetl kamion. Žena bezvládně seděla v autě. I ona měla u sebe čísla. Byla nízká. Velmi nízká. Hugo strnul. Pomalu mu docházelo, co že jsou to za čísla. Když se odčítalo posledních pár vteřin, Hugo si byl téměř jist, že čísla znamenají odpočet. Odpočet smrti.

Hugo se vyděsil. Co nejrychleji běžel domů tuto situaci zpracovat. Po chvíli sezení na pohovce vstal, vzal si svůj notebook a začal hledat na internetu lidi s podobnými schopnostmi. Hledal ve všech jazycích, ve všech prohlížečích. Nic nenašel. Zdálo se, že je jediným člověkem na světě s tímto darem. Po několika hodinách hledání, ale našel zmínku o jedné knize legend. V ní byl popsán příběh jednoho Vikinga s téměř totožnými schopnostmi. Hugo si knihu objednal a zanedlouho mu měla dojít. Byl nestálý. Nevěděl co se sebou dělat. Doufal, že kniha mu pomůže.

Po týdnů čekání šel Hugo vybrat poštu a byla tam! Rychle jako blesk ji sebral, utíkal na pohovku, roztrhal obal na kousičky a začal číst.

„Torheim šestý svého jména byl nevlastní syn náčelníka kmene žijícího nedaleko Thule. Byl nevýrazný, avšak něčím zvláštní. V dětství utekl jen o chloupěk smrti, když se nacházel na kraji mola v přístavu. Loď Draken, která měla na předí špičaté kopí, se zrovna vracela z loupežné výpravy. Foukal silný vítr a loď vjela velkou rychlostí do přístavu a kopí lodi směřovalo přímo na Torheima, když v tom se objevil neznámý cizinec a zachránil jej. Poté o cizinci už nikdo neslyšel, jako by se vypařil.“

Hugovi bylo jasné, že tato legenda hovoří právě o jeho daru. Začel se a hltal každé slovo knihy.

„Torheim dokázal stanovit přesný čas smrti člověka a stal se díky tomu vysoko postaveným Vikingem. Uplynulo několik desetiletí a Torheim jakoby nestárl. Stal se nejstarším žijícím člověkem, kterého kdy Vikingové měli ve svých dějinách. Jednou jel na diplomatickou cestu. Z ní se

ale nevrátil. Nikdo neznal příčinu smrti. Šeptalo se jen, že zachránil mladého chlapce před pádem ledové kry ze střechy a poté zmizel.“

Hugo se zděšením zavřel knihu. Sevřelo se mu hrdlo. Nemohl se hnout. Byl celý strnulý. Bylo mu jasné, že pokud někdy někoho zachrání - zemře.

Roky plynuly a plynuly. Hugo nestárl. Nesmrtelnost se mu líbila. Netrápili jej nemoci, byl šťastný, užíval si života. Trápila ho však myšlenka vlastní smrti. Věděl, že pokud nikoho nezachrání, bude po zemi bloudit jako poutník, stále okolo něho budou lidé jen umírat a on tomu bude pouze přihlížet. I když tělo nestárl, duše ano. Jednou, když se Hugo oddával odpolední procházce po zasněženém zámeckém parku, si všiml mladého páru. Žena tlačila kočárek se usmívala na mladého vojáka, který se nejspíše vracel ze služby. Byla to krásná chvíle. Mladá paní samou radostí z toho, že vidí svého přítele, na chvíli upustila kočárek. Ten se ale po cestě rozjel rovnou směrem z parku ven, kde se nacházela silnice. Hugo se pohotově rozběhl. Nad ničím nepřemýšlel. Za roky běhání měl výbornou kondici a byl si téměř jist, že kočárek dostihne. Cesty v parku byly však namrzlé, kočárek zrychloval a zrychloval. Hugo běžel, co mu síly stačily. V odpoledních hodinách byl provoz ve městě opravdu velký. Kočárek se blížil k cestě. Přešel poslední hrbolek a vypadalo to, že katastrofě se již nedá zabránit. Hugo viděl rychle klesající číslo nad kočárkem, ale rozhodl se ho ignorovat. Nemyslel totiž na nic jiného než na záchranu toho nemluvněte. S vypětím všech sil se odrazil, srazil kočárek do závěje a vypařil se.

Propast duší

Zuzana Klusalová

Sama v sobě zmatek cítím,
Že do propasti se rychle řítím.
Už nemohu to zastavit,
Už nenacházím nikde klid.

A ani příběhy, jež mě dojaly,
Ukryté za knižními obaly
Už nedokáží stavět hráze,
Aby uchránily mě pádu fáze.

A již ani ty můj drahý
Nepřekročíš moje prahy.
Jsem zavřená v domě ticha,
Kde nikdo nikam nespíchá.

Jako voda po kamenech
Jako vítr po hřebenech
Proklouznu ti taky tak,
Že nebudeš vědět jak.

Nemám tělo nemocné
Mrtvé, chromé, bezmocné.
To jen moje duše trpí,
Padá v propast plná smrti.

Mnoho duší jako já
Čeká propast neznámá.
Aniž by byly pochopeny
Narazí dole na kameny.

Můj maják

Prázdná

Zuzana Klusalová

Můj maják uprostřed temnoty,
Mé života světlo-to jsi ty.
Prosvítíš mlhu zlou,
Světlo tvé vede mě temnotou.

K tvým dveřím, jež jsou dokořán,
Přes rozbouřený oceán,
Kolem útesů a skal
Tam, kam by se nikdo nedostal.

Když v temnotě mi vážne dech,
Když umíráme ve zlých snech,
Když Severka mi v dáli zmizí,
Když všechno zdá se náhle cizí,

Tehdy rozsvítí se tvá zlatá zář,
Svět ukáže svou lepší tvář.
Ty házíš mi kruhy záchranné
A chráníš mé srdce bezbranné.

Tak posílám ti zprávu svou,
Snad vlny ti ji donesou:
Vždy zachráníš mě před smrtí,
Mé života světlo-to jsi ty.

Kdysi ve mně silně plál
Plné lásky srdce žár,
Já duši plnou citu měla,
To dávno jsem již zapomněla.

Nyní prázdnou schránkou jsem
Zbytečně mě živí zem.
Bez citu se světem ploužím,
Po duši své stále toužím.

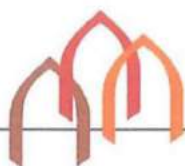
Vrať mi duši, vrať mi cit!
Dej mi zase důvod žít!
Vrať mi lásku, vrať mi štěstí
A nezaveď mě na rozcestí!

Pláču nad tím, že zde jsem,
Pláču nad svým osudem.
Pláču nad tím, co se stalo
A co mi tě lásko vzalo.

Jen dožiju své dny tím,
Že se smutkem usoužím.
Nad životem stínám pěst,
Že žila jsem jen pro bolest.

Přejeme vám pěkné prázdniny

Tři brány

komunitní nadace pro vědění, umění a civilizaci

Sbírka na renovaci historické sochy

Před druhou světovou válkou se budova gymnázia mohla pyšnit dvěma sochami velkých českých myslitelů – Jana Amose Komenského a Františka Palackého. Tyto sochy byly ale během války přesunuty. Díky vyškovským skautům se socha Františka Palackého před několika lety vrátila na gymnázium, avšak socha Jana Amose Komenského v současné době chátrá v zahradě kaple sv. Anny.

Nadace Tři brány zahájila sbírku, díky které by se měli sehnat finance na renovaci sochy Jana Amose Komenského, která se následně vrátí do prostor vyškovského gymnázia.

Budeme vděční za jakékoliv finanční dary.

Sbírkový účet: 205064075/0600

Knihovna Karla Dvořáčka vyhláší 3. ročník soutěže

Knížní výzva

Soutěž probíhá ve dvou věkových kategoriích:
do 14 let (10 knih) a od 15 let (20 knih)

Knihy se zapisují na registrační list v přízemí knihovny
Výzva končí 15. 11. 2017

Ceny do soutěže věnovali:

Mobil centrum XXL

Impakt Fitness

Klub přátel KKD

Butique Gurmán

Knihy a škola, chytré hračky

Více informací na www.kkdvyskov.cz